

Astăzi am cinci ani. Aseară, când m-am dus la culcare în Dulap, aveam patru, dar când m-am trezit în Pat, în întuneric, trecusem la cinci. Abracadabra! Înainte am avut trei, și mai înainte, doi, unu și zero.

— Am avut și minus ani?

— Hm?

Mami se întinde.

— Sus în Rai. Am avut minus unu, minus doi, minus trei...

— Nu, numărătoarea a început numai după ce-ai aterizat tu.

— Prin Fereastră, îmi aduc aminte. Erai tristă până să apar eu în burtica ta.

— Ai nimerit-o.

Mami se apleacă să aprindă Lampa, care pac, luminează totul în jur. Închid ochii la țanc, apoi deschid o ușiță, pe urmă cealaltă.

— Am plâns până n-am mai avut lacrimi, îmi spune. Stăteam aici întinsă și număram secunde.

— Câte secunde? o întreb.

— Milioane și milioane.

Camera

— Nu, vreau să știu exact.
— Am pierdut șirul, spune.
— Apoi te-ai gândit și te-ai gândit la oul tău până
te-ai umflat.

Mami zâmbește.

— Simțeam cum loveai.

— Ce loveam?

— Pe mine, bineînțeles, îmi spune.

De fiecare dată râd la partea asta.

— Pe dinăuntru, *bum bum*.

Mami își ridică tricoul de dormit și își face burtica
să tresară.

— Mă gândeam, „Jack e pe drum“. Și într-o zi
dis-de-diminează, te-ai rostogolit pe covor cu ochii
larg deschiși.

Mă uit în jos la Covor, care are roșu și maro și
negru încolăcite în model. Se vede pata pe care am
făcut-o din greșeală când mă nașteam.

— Ai tăiat cordonul și eu am fost liber, îi spun. Și
pe urmă m-am transformat într-un băiețel.

— De fapt, erai deja un băiețel.

Mami se dă jos din Pat și se duce la Termostat să
încălzească aerul.

Nu cred că a venit aseară după nouă, dacă vine,
aerul e întotdeauna altfel. Nu întreb, pentru că lui
Mami nu-i place să vorbească despre el.

— Ia spune-mi, Domnule Cinci, îți vrei cadoul
acum sau după micul dejun?

— Ce e, ce e?

Cadouri

— Știu că ești nerăbdător, îmi spune, dar amintește-ți să nu-ți rozi unghiile, îți faci o gaură și-ți intră microbi în ea.

— Care o să mă facă bolnav ca atunci când aveam trei ani și vomam și aveam diaree?

— Chiar mai rău de-atât, îmi spune Mami, de la microbi poți să mori.

— Și să mă duc înapoi în Rai mai devreme?

— În continuare le rozi.

Îmi dă mâna deoparte.

— Scuze.

Mă așez pe mâna rea.

— Mai spune-mi Domnule Cinci.

— Așadar, Domnule Cinci, spune, cadoul acum sau mai târziu?

Sar pe Balansoar ca să mă uit la Ceas, el spune 07:14. Pot să mă dau cu placa pe Balansoar fără să mă țin de el, pe urmă hop înapoi pe Plapumă și mă dau cu placa acolo.

— Sau acum, sau mai târziu. Oricum, o să fie distractiv. Vrei să aleg eu pentru tine?

— Nu. Acum am cinci ani, trebuie să aleg.

Degetul e iar în gură, îl bag sub braț și-l blochez acolo.

— Aleg... acum.

Mami scoate ceva de sub pernă, cred că s-a ascuns acolo toată noaptea, a fost invizibil. E un sul de hârtie, cu o fundă mov de la cele o mie de bomboane de ciocolată pe care le-am primit când a avut loc Crăciunul.

— Deschide-l, îmi spune. Cu grijă.

Camera

Mă prind cum trebuie să desfac nodul, hârtia se face dreaptă, e un desen cu creionul, fără culori. Nu știu despre ce e, pe urmă îl întorc.

— Sunt eu!

Așa ca în Oglindă, dar e mai mult din mine, capul și mâna și umărul în tricoul de dormit.

— De ce am ochii închiși?

— Dormeai, spune Mami.

— Cum ai făcut un desen dacă dormeai?

— Nu, eu eram trează. Ieri-dimineață și alaltăieri și mai înainte, am aprins lampa și te-am desenat.

Mami nu mai zâmbește.

— Ce e, Jack, nu-ți place?

— Nu – dacă tu ești trează când eu nu sunt.

— Păi, nu te puteam desena când erai treaz, nu? N-ar mai fi fost o surpriză.

Așteaptă.

— Credeam că-ți plac surprizele.

— Prefer o surpriză și să știu și eu.

Mami pare să râdă.

Mă urc pe Balansoar ca să iau o piuneză din Trusa de pe Raft, minus unu înseamnă că au mai rămas zero din cele cinci. Erau șase, dar una a dispărut. Una ține *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 3: Fecioara cu Pruncul cu Sf. Ana și Ioan Botezătorul*, în spatele Balansoarului, și una ține *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 8: Impresie: Răsărit de soare lângă Baie*, și alta ține caracatița albastră, și alta poza cu calul nebun pe care scrie *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 11: Guernica*. Capodoperele

Cadouri

au venit cu fulgii de ovăz, dar caracatița am făcut-o eu, e cel mai bun desen al meu din martie, dar s-a încrețit puțin de la aburii din Baie. Prind desenul surpriză al lui Mami fix în mijlocul plăcii de plută de deasupra lui Pat.

Mami dă din cap.

— Nu acolo.

Nu vrea să-l vadă Bătrânul Nick.

— Poate înăuntru în Dulap? întreb eu.

— Bună idee.

Dulapul e din lemn, așa că trebuie să împing pu-neza o grămadă. Îi închid ușile, scârțâie tot timpul ca proastele, chiar și după ce punem ulei de porumb pe balamale. Mă uit prin crăpături, dar e prea întuneric. Îl deschid pe Dulap puțin ca să mă uit înăuntru, desenul secret e alb în afară de niște liniuțe gri. Rochia albastră a lui Mami atârna puțin peste ochiul meu adormit, adică ochiul din desen, dar rochia e aia adevărată, din Dulap.

O pot mirosi pe Mami lângă mine, am cel mai bun nas din familie.

— Ah, ai uitat să-mi dai când m-am trezit.

— E în regulă. Poate putem sări peste asta din când în când, acum că ai împlinit cinci ani?

— Nici nu mă gândesc.

Așa că ea se întinde pe albul Plăpumii și eu la fel.

*

Număr o sută de cereale și cascada de lapte care e aproape la fel de alb cum sunt și castroanele, nu stropesc pe lângă, îi mulțumim Pruncului Isus. Eu îmi iau Lingura Topită – aia care are coada zbârcită de când

Camera

a aterizat din greșeală pe oala cu paste care fierbeau. Lui Mami nu-i place de Lingura Topită, dar e preferata mea pentru că nu e la fel ca celelalte.

Mângâi Masa plină de zgârieturi ca să se facă mai bine, e toată un cerc alb, doar zgârieturile sunt gri, de la cum am tăiat mâncarea. În timp ce mâncăm, ne jucăm de-a Fredonatul pentru că nu avem nevoie de gură. Ghi-cesc *Macarena* și *She'll Be Coming Round the Mountain* și *Swing Low Sweet Chariot* care e de fapt *Stormy Weather*. Scorul meu e 2, așa că primesc doi pupici.

Pe urmă eu fredonez *Row, Row, Row Your Boat* și Mami ghicește imediat. Pe urmă *Tubthumping*, ea face o mutră și spune:

— Ah, o știi pe-asta, e despre cum e să fii la pământ și să te ridici, cum se numește?

În cele din urmă își amintește. La a treia încercare fredonez *Can't Get You Out of My Head*. Mami habar n-are.

— Ai ales una grea... Ai auzit-o la TV?

— Nu, la tine, spun eu și încep să cânt refrenul.

Mami își dă o palmă în cap și spune că e o fraieră.

— Bleagă, îi spun și îi dau doi pupici.

Îmi mut scaunul lângă Chiuvetă ca să spăl vasele, cu castroanele trebuie să fiu atent, dar lingurile pot să le *cling clang clong*. Scot limba în Oglindă. Mami e în spatele meu, îmi văd fața lipită peste a ei ca o mască – așa, ca atunci când a avut loc Halloweenul.

— Păcat că desenul nu e mai bun, spune, dar măcar te arată așa cum ești.

— Și cum sunt?

Cadouri

Bate în oglindă în dreptul frunții mele și degetul ei lasă un cerculeț.

— Bucățiță ruptă din mine.

— De ce sunt rupt din tine?

Cerculețul dispare.

— Înseamnă că semeni foarte tare cu mine, asta pentru că ești bucățiță din mine. Ai aceeași ochi câprui, aceeași gură mare, aceeași bărbie ascuțită...

În acest timp eu mă uit la noi și noi din Oglindă se uită înapoi.

— Nu avem același nas.

— Păi, tu ai un nas de copil acum.

Mă prind de nas.

— O să cadă și-o să-mi crească unul de om mare?

— Nu, nu, doar o să mai crească puțin. Același păr șaten...

— Dar al meu e lung până la mijloc și al tău e doar până la umeri.

— Asta e adevărat, spune Mami, întinzându-se după Pasta de Dinți. Celulele tale sunt de două ori mai vii decât ale mele.

Nu știam că lucrurile pot fi doar pe jumătate vii.

Mă uit din nou în Oglindă. Tricourile noastre de dormit sunt și ele diferite, la fel și lenjeria, a mea e cu ursuleți nățăfleți.

După ce Mami scuipă a doua oară, e rândul meu cu Periuța de Dinți, îmi curăț fiecare dinte de jur împrejur. Scuipatul lui Mami din Chiuveță nu seamănă deloc cu al meu, și nici al meu cu al ei. Îi curăț pe amândoi și zâmbesc ca un vampir.